

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4627/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радица Костадиновић, адвокат из ..., против тужене „Erste bank“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Рајна Андрић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3153/18 од 11.03.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3153/18 од 11.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3153/18 од 11.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1288/2018 од 21.05.2018. године, одбијен је предлог за застој поступка па је делимично усвојен тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 9. тачка 9. 1. алинеја прва Уговора кредиту, закљученог између парничних странака 29.02.2016. године и обавезана тужена да плати тужиоцу 2.670,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.02.2016. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 17.300,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев за камату на досуђене трошкове поступка за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3153/18 од 11.03.2020. године, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је поред досуђених трошкова поступка од 17.300,00 динара тужиоцу досуђено још 3.000,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу одбијена жалба тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијени су захтев странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији

одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, с обзиром да иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у конкретном случају тужбени захтев је правилно усвојен јер тужена није доказала који су то стварни трошкови, односно на шта се односе трошкови обраде кредита од 1,5% од износа одобреног кредита који су тужиоцу наплаћени. Тужена уз ревизију јесте доставила правноснажне судске одлуке којима је различито одлучено о истоветном тужбеном захтеву, али како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавање судске праксе или ново тумачење права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате износа на име трошкова обраде кредита, поднета је 14.08.2017. године, а вредност предмета спора је 2.670,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић